

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 51/2013-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. apríla 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť H. D., B., zastúpenej JUDr. A. S., B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/452/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 9 Co/219/2007) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo H. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/452/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 9 Co/219/2007) **p o r u š e n é b o l o .**

2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/452/2010 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. H. D. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** uhradiť H. D. trovy konania v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. A. S., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 51/2013-28 z 30. januára 2013 v časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť H. D., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/452/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 9 Co/219/2007).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že 28. februára 2006 podala sťažovateľka Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) návrh, o ktorom okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 18 C/9/2006-105 z 23. januára 2007. Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie.

Krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom č. k. 9 Co/219/07-141 z 19. marca 2009. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka dovolanie z 11. mája 2009.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Cdo 24/2010 z 27. októbra 2010 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie 29. novembra 2010, pričom vec bola vedená už pod novou sp. zn. 9 Co/452/2010.

Na pojednávaní konanom 20. septembra 2012 krajský súd uznesením rozhodol o návrhu sťažovateľky na zmenu petitu a zároveň prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia konania vedeného okresným súdom o veci, ktorá súvisí s prerokovávanou vecou.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/219/2007 od podania odvolania odporcom 29. marca 2007 do 23. augusta 2007, keď vyzval sťažovateľku na vyjadrenie k tomuto odvolaniu, nekonal a vo veci rozhodol až 19. marca 2009. Krajský súd rozhodnutie dovolacieho súdu „*nedoručil sťažovateľke ani jej právnemu zástupcovi po dobu 22 mesiacov*“ od vrátenia mu veci z najvyššieho súdu a termín pojednávania určil až po žiadosti sťažovateľky zo 17. februára 2012 na 20. september 2012. Pracovnoprávna vec sťažovateľky tak nie je právoplatne rozhodnutá ani po siedmich rokoch od začatia tohto konania.

Sťažovateľka podala 26. júna 2009 aj „*sťažnosť na predsedu senátu JUDr. R. H... podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z...*“ a neskôr 29. februára 2012 vzniesla proti nemu námietku zaujatosti.

Najvyšší súd podaním sp. zn. 7 Nc 17/2012 z 20. marca 2012 vrátil vec krajskému súdu z dôvodu, že podanie sťažovateľky neobsahuje osobitné náležitosti námietky zaujatosti voči sudcovi, pričom poukázal na to, že okolnosti uvádzané sťažovateľkou nie sú dôvodmi, na základe ktorých možno sudcu z prerokovávania a rozhodovania veci vylúčiť.

Sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/219/2007 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal krajskému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov a zaplatiť sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume 60 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 404,37 €.

Na základe výzvy ústavného súdu predseda krajského súdu vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr 3677/12 z 27. decembra 2012 k priebehu konania okrem iného uviedol:

«... Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 23. 01. 2007 určil, že výpoveď daná navrhovateľke listom odporcu zo dňa 14. 12. 2005, je neplatná a pracovný pomer naďalej trvá. Odporcu zaviazal povinnosťou zaplatiť navrhovateľke 138.000,-- Sk, po odpočítaní odstupného v sume 28.853,-- Sk, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň zaviazal odporcu povinnosťou nahradiť navrhovateľke trovy konania 47.039,51,-- Sk, ako aj zaplatiť súdny poplatok v sume 3.000,-- Sk na účet prvostupňového súdu. Vo zvyšku (navrhovateľka sa domáhala tiež určenia, že dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 31. 12. 2005 je neplatná a pracovný pomer naďalej trvá), návrh navrhovateľky zamietol.

Odvolací súd svojím rozsudkom zo dňa 19. 03. 2009 na odvolanie odporcu zastavil odvolacie konanie v časti, v ktorej sa domáhal určenia, že pracovný pomer končí právoplatnosťou rozsudku.

V častiach, týkajúcich sa určenia, že pracovný pomer trvá naďalej a náhrady mzdy, rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol.

Odvolací súd napokon zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v časti, týkajúcej sa uloženia povinnosti odporcu, zaplatiť súdny poplatok a navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania v sume 2.403,76 €.

Na dovolanie navrhovateľky Najvyšší súd... proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave svojím uznesením sp. zn. 4 Cdo 24/2010 zo dňa 27. 10. 2010 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 03. 2009 sp. zn. 9 Co 219/2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Spis bol odvolaciemu súdu predložený opätovne na rozhodnutie o odvolaní dňa 29. 11. 2010.

Zrušujúce uznesenie NS SR bolo účastníkom doručované na základe pokynu zo dňa 12. 03. 2012 (č. l. 238 súdneho spisu), kedy bola vec predložená NS SR na rozhodnutie o námietke zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. R. H. zo dňa 29. 02. 2012, vznesenej navrhovateľkou. Krajský súd v Bratislave vo veci vytýčil dňa 04. 06. 2012 termín odvolacieho pojednávania na deň 20. 09. 2012 (č. l. 242 súdneho spisu).

Na odvolacom pojednávaní dňa 20. 09. 2012 (zápisnica na č. l. 269 až 271 súdneho spisu), odvolací súd uznesením rozhodol jednak o návrhu navrhovateľky na zmenu petitu, a tiež odvolacie konanie prerušil do právoplatného skončenia konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava IV o obnove konania sp. zn. 23C 1/2007 (jeho predmetom bol návrh navrhovateľky o určenie neplatnosti v poradí ďalšej výpovede, danej navrhovateľke listom odporcu zo dňa 07. 08. 2006, ako aj určenie, že pracovný pomer navrhovateľky trvá naďalej a o náhradu mzdy, ktoré konanie skončilo rozsudkom prvostupňového súdu č. k. 23 C 1/2007-120 zo dňa 02. 06. 2010), a to uznesením č. k. 9 Co 452/2010-273.

Konanie o obnovu konania, vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23 C 1/2007, je na Okresnom súde Bratislava IV vedené pod sp. zn. 8 C 72/2012; návrh na obnovu konania podával odporca.

Ostatným úkonom odvolacieho súdu v predmetnej právnej veci bola žiadosť odvolacieho súdu zo dňa 09. 11. 2012 (č. l. 277 spisu) adresovaná Okresnému súde Bratislava IV o oznámenie, či súd prvého stupňa rozhodol o návrhu odporcu na obnovu konania sp. zn. 23 C 1/2007, vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8 C 72/2012 (v ktorej bol vytýčený termín pojednávania na deň 23. 10. 2012).

Ku dnešnému dňu odvolací súd odpoveď Okresného súdu Bratislava IV neobdržal.»

Predseda krajského súdu v podaní z 5. marca 2013 a právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní z 1. marca 2013 zhodne uviedli, že netrvajú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej

judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní krajského súdu došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade, so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 9 Co/452/2010 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 9 Co/219/2007) podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Predmetom konania na krajskom súde vedenom pod sp. zn. 9 Co/452/2010 je rozhodovanie o opravnom prostriedku (odvolaní v konaní o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru), ktoré tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a vec z právneho a skutkového hľadiska nevykazuje znaky osobitnej náročnosti. Podklad pre rozhodnutie tvorí súdnou praxou ustálená a používaná právna úprava, ktorá je obsiahnutá najmä v zákone č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Ani krajský súd vo svojom vyjadrení nepoukázal na to, že ide o skutkovo a právne zložitú vec. Ústavný súd vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania, jeho priebehu a dosiaľ dosiahnutých výsledkov konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali priebeh konania jeho zložitou.

Na druhej strane je vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 151/04, IV. ÚS 169/05) potrebné uviesť, že takýto spor vyžaduje od všeobecného súdu osobitne

starostlivý prístup, pretože v tomto konaní sa poskytuje ochrana (ak je nárok opodstatnený) právam, ktoré súvisia so živobytím a existenčnými otázkami.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd posudzoval správanie sťažovateľky v predmetnom konaní. Z predloženej dokumentácie ústavný súd zistil, že sťažovateľka podala v roku 2009 ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť o prešetrenie postupu odvolacieho súdu v predmetnom konaní a tiež sťažnosť predsedovi krajského súdu. Na druhej strane podala tiež dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 9 Co/219/2007 z 19. marca 2009, o ktorom rozhodol 27. októbra 2010 najvyšší súd, v dôsledku čoho sa spis nachádzal dlhšiu dobu aj na najvyššom súde. Takisto sťažovateľka podala návrh na zmenu petitu návrhu, o ktorom musel krajský súd rozhodnúť, a tiež 29. februára 2012 nekvalifikovanú námietku zaujatosti na vylúčenie sudcu krajského súdu. Nutnosť rozhodovania o týchto procesných návrhoch sťažovateľky teda predlžovalo toto súdne konanie.

Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľky bral do úvahy i to, že ako účastníčka konania má nesporne právo na tieto procesné úkony, ktoré urobila. Za prieťahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľkou uplatnených procesných právach ústavný súd nezapočítal do doby zbytočných prieťahov v konaní krajského súdu (obdobne III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, III. ÚS 110/2010).

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup krajského súdu. Zo spisu ústavný súd zistil, že konanie pred krajským súdom je poznačené nielen nečinnosťou (krajský súd bol úplne nečinný viac ako 15 mesiacov, a to od vrátenia spisu, t. j. 29. novembra 2010, až do 13. marca 2012, keď predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o jej námietke na vylúčenie sudcu krajského súdu), ale aj neefektívnou činnosťou, pretože krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní účastníka konania *„zaťažil konanie tzv. inou vadou konania, majúcou za následok*

nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.)“, v dôsledku čoho najvyšší súd jeho rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, teda stav právnej neistoty sťažovateľky nebol v konaní pred krajským súdom dosiaľ odstránený.

Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02, III. ÚS 45/2013) a jeho neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

Ústavný súd preto vzhľadom na povahu veci a celkovú dĺžku konania na krajskom súde rozhodol, že postupom krajského súdu v predmetnom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu), pretože je neakceptovateľná a nezlučiteľná so záväzkami vyplývajúcimi z ústavy a medzinárodného dohovoru, ako to vyžaduje čl. 48 ods. 2 ústavy, a požiadavkou „primeranej lehoty“, ako to vyžaduje čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to ústavný súd krajskému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co/452/2010 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 60 000 € a žiadosť odôvodnila tým, že súdne konanie nie je skončené ani po viac ako 7 rokoch, čo u nej vyvoláva stav právnej neistoty.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy, keď porušenie základného práva alebo slobody nemožno už inak napraviť (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 27/03).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania pred všeobecnými súdmi, princípy spravodlivosti a spôsob zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľa ústavný súd považoval finančné zadosťučinenie v sume 1 500 € voči krajskému súdu za primerané podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde a podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde uložil krajskému súdu, ktorý označené práva porušil, vyplatiť ho sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadala o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 404,37 €, a to za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2012 (prevzatie právneho zastúpenia, sťažnosť, doplnenie sťažnosti).

Ústavný súd pri priznaní úhrady trov konania, ktoré vznikli sťažovateľke z dôvodu právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. A. S., vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá predstavovala sumu 763 €. Ústavný súd vychádzal z určenia náhrady za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti). V zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 v spojení s ustanovením § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu. Vychádzajúc z uvedeného za 2 úkony právnej služby (prevzatie právneho zastúpenia a sťažnosť) v roku 2012 patrí odmena v sume 2 x 127,16 €, k tomu tiež 2 x režijný paušál vo výške 7,63 €, teda celková suma 269,58 €. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku). Odmenu za tretí úkon uplatnený právnu zástupkyňou sťažovateľky (doplnenie sťažnosti) ústavný súd nepriznal, pretože odmena za tento úkon je zahrnutá v druhom úkone právnej služby (sťažnosť).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2013